

Publicerad 2012-11-23 19:56 av Louise Sisaster

Fråga mig om sanningen

En gång frågade du mig om sanningen

Sanningen är att jag ljög

Jag gjorde det för att jag inte skulle klara av att se

Kärleken i din blick brytas av svek

att se tilliten bli till misstänksamhet

så jag delade vår värld i två

Jag trodde att om vi flätade våra fingrar tillräckligt hårt

Om jag höll för dina ögon

medan jag förhandlade med en gud

jag aldrig trott på

skulle jag kunna köpslå

tusen dagar av ånger

mot en enda dag av glömska och nåd

Sanningen är att jag inte längre har några ärliga ord

bara härliga ord

min säng är full av förlåt

alla är till dig

hallen är full av skor

efter alla våra fester

men inga passar mig

det var i alla fall det jag sa när du gick

och jag inte följde efter

långt senare kom gråten över

tunnelbaneskräck

spritandedräkt

saker som går sönder och

oförätter man inte blir förlåten

Du grävde in dina fingrar i min själ

En skattjakt vaskandes efter guld

Men allt som finns här är tenn

en feg soldat utan armé

och jag ville så gärna berätta för dig

om sambandet mellan samvete och skuld

Att sanningen gömmer sig

I det där som aldrig blev sagt

I det som inte brast

den eviga frågan om sanningen eller lögnen

hade fått dig att stanna kvar
att hålla fast

På exakt tio sekunder fick du mig att se den fulla innebörden av ensamhet
det förgängliga i beständigheten
det förljugna i tillgivenheten
det är uppgivenhet över tid
för det är där vi möts
där mina gränser slutar och dina tar vid

För hur kan jag agera bödel när jag aldrig själv stått rak
hur ska jag avgöra ditt öde ge dig en frisedel
om det betyder att du aldrig kommer tillbaka

Jag bläddrar bland papperstunna fotografier
Söker svaren i ett mellanrum ett hål i historien en tyst tid som inte nämns
jag klipper metodiskt sönder bilderna
bara det jag frivilligt spar blir kvar
och jag undrar om det är du eller jag som skäms

Sanningen är att du gjorde mig hård
en mjuk tennsoldat som härdats till stål
För det finns inte längre något som berör mig
så som du gjorde då
Och sanningen är
att mina revben drar sig samman i vanmakt
skyddar det som skyddas kan
mitt fega hjärta som fortfarande slår i baktakt
varenda gång jag hör ditt namn

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Louise Sisaster med Poeter.se id #37814 innehar upphovsrätten